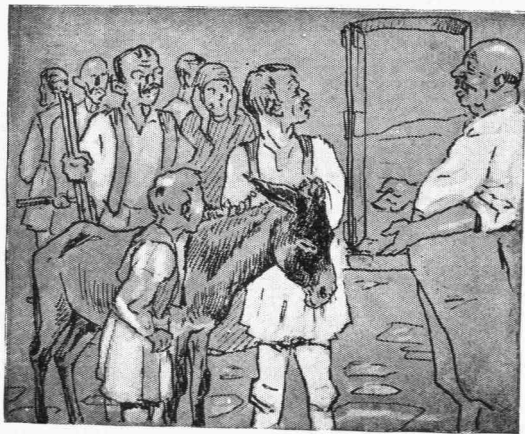

σχισμένην λινάτσαν, ἣ ὁποία ἐκρέματο εἰς τὴν θύραν τοῦ κήπου, καὶ ἡ ὁποία ἔμεινε στὸν λαιμόν του.

— Ἄκουσε, κουμπάρε, τοῦ εἶπα· δὲν ἔκαμες διόλου καλά, καὶ δι' αὐτὸ ἐτιμωρήθης καὶ σὺ καὶ μαζὶ σου ὄλο τὸ χωριό. Ὁ Μουντζούρης σὲ ἐδούλεψε τόσα χρόνια κ' ἔτρωγε, ὁ φουκαρᾶς, πολὺ ἔξλο καὶ λίγο σανό. Κι' ὅταν ἐγέρασε κ' ἔπρεπε νὰ πάρῃ τὴ συν-

— « Ἄκουσε, κουμπάρε· δὲν ἔκαμες καλά καὶ δι' αὐτὸ ἐτιμωρήθης... »

ταξί του, τὸν ἄφησες νὰ φοβήσῃ τῆς πείνας στὸ λόγγο, ἀντὶ νὰ τὸν κρατήσῃς στὸ σπίτι σου ἕως ν' ἀλθῇ ἡ ὥρα καὶ τινάξῃ μόνος του τὰ πέταλα. Λοιπὸν ὅ,τι παρέλειψες τότε, νὰ τὸ κάμῃς τώρα.

Κ' ἔτσι κ' ἐγένεν. Ὁ Μουντζούρης, ξεσαμάρωτος, ἐπέρασεν εὐχάριστα τὰ τελευταῖα του χρόνια, ὡς αἱ ἡμίονοι τοῦ Παρθενῶνος.

[1912]

Π. Δ. ΠΑΝΑΓΟΠΟΥΛΟΣ

ΕΠΙΓΡΑΜΜΑΤΙΚΑ

Εἰς θρησκόληπτον ἱατρόν

ΠΙΣΤΕΥΕΙΣ εἰς ἀνάστασιν νεκρῶν; Ἄλλοίμονό σου,
 ἂν σηκωθοῦν ὅλοι αὐτοὶ ποῦ πῆρες στὸ λαιμό σου!

ΣΑΤΑΝΑΣ